

Natur paaliggende Pligter osv.", den vil altsaa forsaavidt kunne tjene som Supplement for de almindelige Bestemmelser. Hvad dernæst Hilsenparagrafen, § 121, angaar, har jeg heller ikke nogen som helst Betænkelse ved den, heller ikke ved Straffen, fordi jo i og for sig Hilsenpligten er fastsat ved Reglement, og ellers vil altsaa Straffen idømmes efter § 158. Naar der nu siges, at Straffen for Forseelsen, første Gang begaaet, kun være Trettesættelse, er det altsaa en Formildelse i den almindelige Regel, som denne Paragraf medfører, og forsaavidt har det navnlig sin Betydning. — Dernæst, med Hensyn til Forholdet til Krigsfanger, som der ogsaa er blevet talt om, er der jo Bestemmelser i §§ 146 og 147, som eventuelt ville kunne komme til Anvendelse med Hensyn til dem, der ville gjøre sig skyldige i Forseelser. — Sluttelig vil jeg dog endnu fremhæve et enkelt Punkt, fordi det ogsaa blev berørt igaar. Der blev talt om det Uheldige i at anvende Exempler til nærmere Tydeliggjørelse af Reglen, og det blev henført til tidligere Lovforslag i saa Henseende. Jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at denne Lov ogsaa frembyder Exempler derpaa, idet § 81 har en almindelig Bestemmelse om, hvad der forstaaes ved Rømming, og saa i § 82 siges der: „denne Forbrydelse begaas blandt Andet ogsaa, naar den i forrige Paragraf angivne Hensigt osv.“ Der har man Exempel paa, at man først opstiller Begrebet i § 81 og saa i § 82 opregner visse under Begrebet faldende Tilfælde. Jeg nævner blot dette, for at gjøre opmærksom paa, at det ingenlunde altid er i og for sig urigtigt saaledes at fremhæve visse Exempler ved Siden af, at man opstiller den almindelige Regel. — Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Formanden: Den 1ste Landsthingsmand for 2den Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Saffner: Den ærede Landsthingsmand, som nu satte sig, mente, at jeg ikke havde været ganske berettiget til at udbrage den Slutning, som jeg gjorde igaar, af hans Udtalelser med Hensyn til den Stilling, som Landsthinget efter hans Formening burde indtage. Det er muligt, at jeg ikke har opfattet hans Udtalelser ganske rigtig, jeg skal ikke komme videre ind derpaa; men nu idag udtalte den ærede Landsthingsmand, at det, som Landsthinget ved Behandlingen af den foreliggende Sag måske havde at overveje, var, hvorledes selve Situationen var, og om den ikke var helt forandret, om det ikke var første Gang med Hensyn til den militære Straffelov, at der fra det andet Things Side forelaa et bestemt Forsøg paa at vise Smødekønnen mod dette Thing. Jeg kan henholde mig til mine Udtalelser igaar; men jeg skal gjentage, at i 1877 indkom her et Lovforslag fra det andet

Thing, støttet af Ministeren, om hvilket han udtalte, at han med enkelte Forandringer kunde modtage det, og om disse Forandringer — det udtalte han tillige — havde han det bestemt Tilfald, at, isald de bleve indførte i Loven heri Landsthinget, vilde det andet Thing vedtage Loven usforandret. Jeg tror, der forelaa bestemt Tilnærmelse og bestemt Smødekønnen imod dette Things Ansuelser, medmindre det Lovforslag, der dengang var til Forhandling, var vidt forskjelligt fra det nu foreliggende. Jeg tror, jeg paaviste ret tydelig igaar, at Forskjellen er overordentlig ringe. Naar man undtager Bøiestrafpen og den bekendte Tid nok omtalte § 32, ser jeg ikke, der kommer noget væsentligt Nyt, Noget, som her kan betegnes som Smødekønnen fremfor i 1877. Det kommer nu meget an paa, hvorledes man opfatter Bøiestrafpen, vil man sige, for at man kan udtale sig om det Punkt. Ja, naar Bøiestrafpen virkelig var en saa kraftig, intensiv Straf, at den kan erstatte de fortværede Straffe, Landsthinget tidligere fordrøede, saa havde man Ret i at sige, at der var betydelig Forskjel paa de 2 Forslag, og at der nu var vist væsentlig Smødekønnen; men det tillader jeg mig bestandig at benegte. Jeg er overhovedet en stor Fjende af denne Maade at benytte Argumenter paa. Man vender og dreier f. Ex. en Straffebestemmelse, alt efter som det passer Ens egne Ønsker, saa at man gjør en Straf i eet Øieblik til en meget skarp, meget kraftig virkende Straf, og til en anden Tid finder man, at det er den simpleste og letteste Straf, man kan tænke sig. Dette gjælder navnlig om Bøiestrafpen. Den bliver ikke og er ikke bleven anset ved Flaaden som nogen meget intensiv Straf; hvad Værdigheden angaar, tror jeg, man behøver blot at se hen til den Udmaaling, der i Straffeloven finder Sted af Bøiestrafpen, og sammenligne den med den, der var sat for den staaende Arrest. Men jeg erindrer meget tydelig, at, da jeg forhandlede om Straffeloven med Officerer af Marinen, og hvorved den høitærede Marineminister assisterede mig, holdt man, som den høitærede Minister har udtalt, meget stærkt paa Bøiestrafpen; man mente, at man kunde ikke undvære den, og jeg gik ogsaa ind paa Straffen i det Lovforslag, jeg dengang forelagde, naar Nødvendigheden hød det, og Bøddømmelsen af, hvorvidt Nødvendigheden var tilstede, var overladt til vedkommende Flaadeforsker, Eskadreforsker eller Skibsforsker. Jeg gik ind paa Bøiestrafpen; men ved Forhandlingen om Straffens Natur reiste jeg det Spørgsmaal, om der ikke var noget Haardt ved Straffen, om den ikke var barbarisk; dertil blev der svaret: „Ja, men Gudbevares! det er jo en Straf, vi anvende ombord som Varetægtsarrest! Naar en Mand forser sig, og vi ingen Arrest have ombord, sætte vi ham i Bøien.“ Saaledes blev denne Straf betragtet dengang; men nu mener man, at Straffen paa eengang skal være af en